

Apostazia poporului

Sabat după-amiază

Completează și memorează: „Am poruncit și leviților să se curățească și să vină să păzească porțile, ca să sfintească ziua Sabatului. Adu-Ți aminte de mine, Dumnezeu, și pentru aceste lucruri și ocrotește-mă după marea Ta îndurare!” (Neemia 13:22)

În perioada dintre evenimentele descrise în capitolele 12 și 13, Neemia s-a întors în Babilon. Deși nu știm cât timp a fost plecat, când s-a întors (probabil în jurul anilor 430-425 î.Hr.) poporul începuse să cadă de la credință. Iudeii făcuseră legământ cu Dumnezeu și făgăduiseră, în primul rând, să nu se căsătorească cu închinătorii la idoli, în al doilea rând, să păzească Sabatul și, în al treilea rând, să aibă grijă de templu și de slujitorii lui prin zecimi și daruri (Neemia 10), însă încălcaseră toate aceste trei angajamente.

La întoarcerea lui Neemia, tot poporul era foarte relaxat în privința devoțiunii. Oamenii începuseră să nu mai aducă zecimea și darurile, foloseau încăperile de la templu în alte scopuri, încetaseră să mai păzească Sabatul cum se cuvine și chiar încheiaseră legături de căsătorie cu națiunile din jur. Mai rău, chiar conducătorii pe care îi lăsase Neemia la plecare erau cei care contribuiseră la declinul relației poporului cu Dumnezeu. Nu este deloc surprinzător că Neemia a fost devastat când a descoperit cât de mult se schimbaseră lucrurile. Totuși, în loc să accepte situația, el a acționat din nou pentru slava lui Dumnezeu.

Capitolul 13 începe descriind îngrijorarea pentru faptul că în mijlocul lor erau mulți idolatri – amoniți și moabiți (Neemia 13:1-3). Cuvintele din Cartea Legii nu se referă la îndepărtarea unora care făceau parte din popoare sau rase diferite, dar Îl urmau pe Dumnezeu, ci la izgonirea celor care nu erau convertiți, ci se închinau la idoli. (Vezi Deuteronomul 23:3-6.)

1. Cine erau Eliașib și Tobia? De ce era inacceptabil ce făcuseră ei?

Neemia 13:1-9 “În vremea aceea, s-a citit în fața poporului în cartea lui Moise și s-a găsit scris că amonitul și moabitul nu trebuiau să intre niciodată în adunarea lui Dumnezeu,” Neemia 13:1
2:10,19 “Sanbalat, Horonitul, și Tobia, slujitorul amonit, când au auzit lucrul acesta, nu le-a plăcut deloc că venea un om să caute binele copiilor lui Israel.” Neemia 2:10
3:1 “Marele preot Eliașib s-a sculat împreună cu frații săi, preoții, și au zidit Poarta Oilor. Au stințit-o și i-au pus ușile; au stințit-o de la turnul Mea până la turnul lui Hananeel.” Ne 3:1
12:10,22 “Iosua a născut pe Ioiachim, Ioiachim a născut pe Eliașib, Eliașib a născut pe Ioiada, Pe vremea lui Eliașib, lui Ioiada, lui Iohanen și lui Iadua, leviții, capi de familie, și preoții, au fost scriși sub domnia lui Darius, Persanul.” Neemia 12:10, 22
13:28 “Unul din fiii lui Ioiada, fiul marelui preot Eliașib, era ginerele lui Sanbalat, L-am izgonit de la mine.”

Eliașib și Tobia sunt cunoscuți în cartea Neemia. Eliașib era preotul pus peste cămărilor templului. Tobia este menționat ca vrăjmașul amonit al lui Neemia, care s-a opus cu vehemență lucrărilor de la Ierusalim. Eliașib și Tobia deveniseră rude prin alianță, prin căsătoria unor persoane din familiile lor. Deși nu au fost păstrate dovezi ale vreunei căsătorii, știm că Tobia avea nume evreiesc (care însemna „Dumnezeu este bun”) și probabil provenea dintr-o familie de evrei. Familia soției sale se crede că era înrudită cu familia lui Eliașib. În plus, o fiică a lui Sanbalat Horonitul, celălalt împotrivor al lui Neemia, era căsătorită cu nepotul lui Eliașib. Astfel, cercul de intrigi din jurul lui Neemia probabil că s-a strâns, înalții oficiali din țară fiind înrudiți și uniți împotriva conducerii lui.

În absența conducătorului, marele-preot îi oferise lui Tobia una dintre încăperile de la templu care fusese destinată inițial depozitării zecimii și darurilor. Tobia avea astfel dreptul de a rămâne permanent în templu și de a fi recunoscut ca unul dintre conducătorii națiunii. În sfârșit, adversarii lui Neemia reușiseră să își îndeplinească obiectivul mult dorit: înlăturarea lui Neemia și preluarea conducerii. Din fericire, Neemia nu avea de gând să stea și să se uite, fără să facă nimic.

De-a lungul istoriei sacre, poporul lui Dumnezeu – evreii din vechiul Israel, dar și creștinii care i-au urmat – a permis adesea, cu mare ușurință, să fie condus pe căi greșite. Cum putem evita aceleași greșeli?

2. Ce a încercat să remedieze Neemia?

Neemia 13:10-14 „Am auzit, de asemenea, că părțile leviților nu li se dăduseră și că leviții și cântăreții însărcinați cu slujba fugiseră fiecare în ținutul lui. Am mustrat pe dregători și am zis: „Pentru ce a fost părăsită Casa lui Dumnezeu?” Și am strâns pe leviți și pe cântăreți și i-am pus iarăși în slujba lor. Atunci, tot luda a adus în camere zeciuiala din grâu, din must și din untdelemn. Am dat camerele în grija preotului Șelemia, cărturarului Tadóș și lui Pedaia, unul din leviți, și le-am adăugat și pe Hanan, fiul lui Zacur, fiul lui Matania, căci le mergea numele că sunt credincioși. Ei au fost însărcinați să facă împărțirile cuvenite fraților lor. Adu-Ți aminte de mine, Dumnezeuule, pentru aceste lucruri și nu uita faptele mele evlavioase, făcute pentru Casa Dumnezeului meu și pentru lucrurile care trebuie păzite în ea!” Neemia 13:10-14

Cântăreții, cei care păzeau poarta și alți slujitori de la templu au trebuit să se întoarcă în ținuturile lor pentru a-și hrăni familiile, deoarece lucrarea Domnului nu mai era susținută. Întreg sistemul de zecimi și daruri care fusese instituit cu atâta trudă era dat uitării acum. Neemia trebuia să o ia de la capăt. Faptul că a aruncat totul afară din încăpere arată disperarea lui.

„Nu numai că templul fusese profanat, dar și darurile fuseseră folosite necinstit. Aceasta tindea să descurajeze dărnicia oamenilor. Ei își pierduseră zelul și înflăcărea și nu-și mai dădeau zecimile cu tragere de inimă. Vistieria Casei Domnului era întreținută cu zgârcenie; mulți dintre cântăreți și alți angajați în slujba templului, neprimind sprijin suficient, părăsiseră lucrarea lui Dumnezeu pentru a lucra în altă parte.” – Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 670

Dar toți cei din luda s-au unit din nou și au refăcut ce fusese distrus. Poporul era de partea lui Neemia, împotriva lui Tobia și Eliașib, deoarece probabil că își dăduse seama că Neemia făcea tot ce putea pentru binele oamenilor. În plus, Neemia a încredințat supravegherea templului unor bărbați credincioși și demni de încredere. Ei au fost însărcinați să strângă zecimile și darurile, asigurându-se că bunurile erau depozitate corespunzător și resursele erau împărțite așa cum trebuia. Cu alte cuvinte, Neemia s-a întors și a dezrădăcinat sistemul corupt de conducere.

Deși Neemia numise bărbați credincioși peste organizația de la templu, Eliașib, marele-preot care era corupt, nu și-a pierdut poziția, deoarece o avea ca urmaș al lui Aaron. Lucrarea lui de la templu probabil că a fost stingerită de măsurile lui Neemia de a numi alți bărbați în îndeplinirea unora dintre responsabilitățile marelui-preot, însă el încă era marele-preot.

Citește Neemia 13:14. Ce era atât de omenesc în rușăciunea lui?

„Adu-Ți aminte de mine, Dumnezeuule, pentru aceste lucruri și nu uita faptele mele evlavioase, făcute pentru Casa Dumnezeului meu și pentru lucrurile care trebuie păzite în ea!” Neemia 13:14

Reformele lui Neemia în privința serviciilor de la templu includeau reintroducerea sistemului zecimilor și darurilor.

3. Ce ne învață Biblia despre importanța zecimilor și darurilor, nu doar în serviciul de la templu, ci și pentru noi, astăzi?

Numeri 18:21-24 Fiilor lui Levi le dau ca moștenire orice zeciuială în Israel, pentru slujba pe care o fac ei, pentru slujba cortului întâlnirii.

Maleahi 3:10 „Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielele, ca să fie hrană în Casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare”, zice Domnul oștirilor, „și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerurilor și dacă nu voi turna peste voi

Matei 23:23 belșug de binecuvântare.” Maleahi 3:10

1 Corinteni 9:7-14 „Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi dați zeciuială din izmă, din mărar și din chimen și lăsați nefăcute cele mai însemnate

2 Corinteni 9:6-8 lucruri din Lege: dreptatea, mila și credințioșia; pe acestea trebuie să le faceți, și pe acelea să nu le lăsați nefăcute.” Matei 23:23

Evrei 7:1 „În adevăr, Melhisedec acesta, împăratul Salemului, preot al Dumnezeului împăraților, care l-a binecuvântat.” Evrei 7:1

Când nu au mai fost aduse zecimile, serviciile de la templu au încetat și întreg sistemul de închinare era în pericol. Pentru că trebuiau să asigure hrana familiei, lucrătorii de la templu nu s-au mai preocupat de templu și de slujbe. În consecință, închinarea la Dumnezeu începea să fie uitată.

„Sistemul zecimii este minunat în simplitatea lui. Echitatea lui se vede în faptul că se cere aceeași proporție atât de la cei bogați, cât și de la cei săraci. În măsura în care Dumnezeu ne-a dat bunuri, noi trebuie să-I returnăm zecimea. Când cere zecimea (Maleahi 3:10), Dumnezeu nu face apel la recunoștință sau generozitate. Deși recunoștința trebuie să fie o parte a manifestărilor noastre față de Dumnezeu, noi dăm zecime pentru că Dumnezeu a poruncit așa. Zecimea Îi aparține Lui și El cere ca noi să l-o înapoiem.” – *Advenștii de ziua a șaptea cred...*, Ed. Viață și Sănătate, 2009, p. 375

Și biserica noastră s-ar destrăma dacă nu ar fi susținută de membri prin zecimi și daruri. Serviciile bisericii nu ar mai funcționa fără oamenii plătiți să își investească timpul în slujire, planificare și administrarea bisericii și ar scădea interesul pentru închinare. Dar, cel mai grav, fără zecimi și daruri, nu s-ar mai face nici evanghelizări.

Noi aducem zecimea deoarece Dumnezeu a stabilit acest sistem în Cuvântul Său. Uneori, Dumnezeu nu trebuie să explice de ce a prevăzut un lucru. El așteaptă ca noi să credem că El este la cârmă. Trebuie să ne informăm cum funcționează acest sistem, dar apoi să îl încredințăm în mâna Domnului.

De ce sunt zecimile importante pentru spiritualitatea noastră?

4. Ce problemă prezintă Neemia în pasajul de mai jos?

“Pe vremea aceea, am văzut în Iuda niște oameni călcând la teasc în ziua Săbatului, aducând **Neemia 13:15,16** snopi, încărcând măgarii cu vin, struguri și smochine și cu tot felul de lucruri și aducându-le la Ierusalim în ziua Săbatului. Și i-am muștrat chiar în ziua când își vindeau mărfurile. Mai erau și niște tiriieni așezați în Ierusalim, care aduceau pește și tot felul de mărfuri și le vindeau fiilor lui Iuda în ziua Săbatului și în Ierusalim.” **Neemia 13:15-16**

Nu este ușor să iei poziție de partea lui Dumnezeu când ești în minoritate. Deoarece Dumnezeu spusese că Sabatul trebuie să fie o zi sfântă, în care să nu se facă nicio lucrare, Neemia dorea să se asigure că în Ierusalim era păzită această poruncă. Cu siguranță că a simțit obligația morală de a adopta acea poziție și a acționat pe baza ei.

Sabatul a fost creat să fie încoronarea săptămânii creațiunii, ca o zi specială în care oamenii să fie reînnoiți și refăcuți prin timpul petrecut în mod special cu Dumnezeu pentru că ocupațiile zilnice și preocupările pentru lucrurile din lumea aceasta sunt lăsat la o parte.

Ideea importantă este că Sabatul zilei a șaptea a fost și rămâne un mijloc puternic care îi ajută pe cei care, prin harul lui Dumnezeu, se străduiesc să-l păzească să mențină o credință vie și să se bucure de beneficiile fizice și spirituale pe care le oferă.

5. Ce a făcut Neemia pentru a pune capăt cumpărării și vânzării în Sabat?

Neemia 13:17-22 [A muștrat pe mai-marii lui Iuda și a poruncit să se închidă porțile Ierusalimului](#)

Deoarece era conducătorul ținutului Iuda, Neemia considera că unul dintre rolurile lui era să implementeze regulile. Întrucât regulile din Iuda se bazau pe Legea lui Dumnezeu, el a înălțat această Lege, inclusiv porunca Săbatului. Poate că, dacă nobilii din Iuda s-ar fi împotrivit corupției aduse prin marele-preot, Neemia nu ar fi fost pus în acea situație. Totuși conducătorii și nobilii probabil că aveau resentimente față de Neemia, pentru că îi obligase să restituie cele datorate săracilor; astfel, se pare că ei nu s-au opus schimbărilor aduse de Eliașib și de Tobia.

Mai întâi Neemia îi muștră pe mai-marii țării și apoi poruncește ca porțile să fie închise și să fie puși slujitori la porți pentru a le păzi. Când piața este mutată afară din cetate, el ia măsuri și mai drastice și amenință să pună mâna pe negustorii în Sabatul următor. Probabil că Neemia era un om de cuvânt, deoarece negustorii au înțeles ideea și au stat departe de cetate.

Zelul lui Neemia pentru Sabat este admirabil. Neemia era atât de hotărât cu privire la păzirea Sabatului, încât chiar a promis să „pună mâna” pe negustorii din alte ținuturi. Cu alte cuvinte, el ar fi intervenit personal dacă i-ar fi prins din nou în cetate sau la porți în Sabat. Fiind conducător, el avea responsabilitatea oficială de a se asigura că această poruncă era păzită.

„Neemia i-a muștrat fără teamă pentru neglijarea datoriei: «Ce înseamnă această faptă rea pe care o faceți, pângărind ziua Sabatului?» i-a întrebat el categoric. «Oare n-au lucrat așa părinții voștri și nu din pricina aceasta a trimis Dumnezeu nostru toate aceste nenorociri peste noi și peste cetatea aceasta? Și voi aduceți din nou mânia Lui împotriva lui Israel, pângărind Sabatul!» Apoi, a poruncit să se închidă porțile Ierusalimului înainte de Sabat, de îndată ce le va ajunge umbra, și să nu se deschidă decât după Sabat și, având mai multă încredere în slujitorii lui decât în cei rândușiți de supraveghetorii Ierusalimului, i-a așezat la porți ca să fie sigur că poruncile lui sunt respectate.” – Ellen G. White, *Profeți și regi*, pp. 671–672

Se pare că avertizările lui Neemia referitoare la pângărirea Sabatului au avut ecou până târziu – evangheliile Îl prezintă pe Isus ca luptând-Se iar și iar cu conducătorii religioși pe tema păzirii corecte a Sabatului.

6. Care este problema prezentată în pasajele de mai jos și cum ne ajută istoria lui Israel să ne explicăm de ce a apărut această controversă?

Matei 12:1-8

Spicele de grâu și ziua Sabatului

Marcu 3:1-6

Omul cu mâna uscată și ziua Sabatului

Luca 6:6-11

Omul cu mâna uscată și ziua Sabatului

Ioan 5:5-16

Vindecarea slăbănogului de 38 de ani și ziua Sabatului

În zelul lor, oricât de greșit era, pentru a se asigura că Sabatul nu era „profanat”, acești conducători religioși au fost atât de fanatici, încât l-au acuzat pe Isus, pe Acela care era „Domn chiar și al Sabatului” (Luca 6:5), că îl încălca. Fără îndoială că au dus lucrurile prea departe! Este ironic că, în timp ce erau foarte preocupați de Lege, mulți dintre ei uitaseră „cele mai însemnate” aspecte ale Legii: „dreptatea, mila și credințioșia” (Matei 23:23).

Cum am putea noi, personal și ca biserică, să fim atenți să nu facem aceeași greșală, fie în ce privește Sabatul, fie în alte aspecte pe care le considerăm importante pentru credința noastră?

„Când le-a pus înaintea poruncile lui Dumnezeu, avertizările și judecățile înfricoșătoare care au venit peste Israel în trecut chiar pentru acest păcat, conștiința le-a fost trezită și au început o lucrare de reformă care a îndepărtat mânia amenințătoare a lui Dumnezeu și a adus aprobarea și binecuvântarea Sa.

Erau unii din slujba sfântă care au stăruit pentru nevestele lor păgâne, declarând că nu se puteau despărți de ele. Dar nu a fost făcută nicio excepție, nu s-a arătat respect pentru rang sau poziție. Oriunde preoții sau conducătorii au refuzat să rupă legătura cu închinătorii la idoli, au fost îndepărtați îndată din slujba Domnului. Un nepot al marelui-preot, care se căsătorise cu fiica lui Sanbalat, nu numai că a fost îndepărtat din slujbă, ci a fost alungat și din Israel. «Adu-ți aminte de ei, Dumnezeule», se ruga Neemia, «căci au spurcat preoția și legământul încheiat de preoți și leviți.»”
– Ellen G. White, *Profeți și regi*, pp. 673–674

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Calea către Hristos*, capitolul „Bucuria în Domnul”.

Studiu la rând:

Neemia 1–7, Evanghelizare, subcapitolul „Importanța sfătuirii și a rugăciunii”

1. Cine au fost cei cărora nu le-a plăcut că venea un om să caute binele copiilor lui Israel?
_____
2. Despre cine scria Neemia că „locuiesc pe deal”?
_____
3. Cum se numea prorocița care încerca să-l sperie pe Neemia?
_____
4. Câți cântăreți și cântărețe se aflau printre cei întorși cu Zorobabel?
_____
5. Pentru cine trebuie să se roage membrii bisericilor noastre și pentru cine trebuie să se roage pastorii?
_____

PRIVIRE GENERALĂ

Verset-cheie: Neemia 13:22.

Pasaj biblic în studiu: Neemia 13:1-22.

Capitolul începe prin a menționa pe scurt interdicția din legea lui Moise prin care amoniții și moabiții nu aveau voie să participe când poporul Israel se aduna pentru sărbători și adunări sfinte. Neemia spune că, atunci când au auzit legea care le spunea să nu aibă legături cu închinătorii la idoli (Deuteronomul 23:3), iudeii „au deosebit din Israel pe toți străinii” (Neemia 13:3). Atât de mare era puterea Legii asupra minții și inimii poporului!

În continuarea capitolului vedem descrierea reformelor pe care le-a instituit Neemia înainte de a se întoarce în Babilon. Împăratul Artaxerxes l-a chemat înapoi în Persia, apoi i-a dat permisiunea de a se întoarce în Israel. După o perioadă de absență, Neemia s-a întors la Ierusalim. Probabil că au zvonuri despre situația precară în care se afla Israelul după plecarea lui și despre conducătorii corupți care preluaseră conducerea. Fără îndoială, după ce s-a întors la Ierusalim, Neemia a aflat că Eliașib, marele-preot, îi permisesese lui Tobia Amonitul să locuiască în încăperile templului. Prima reformă a lui Neemia a fost să îl dea afară pe Tobia și să îi redea acelei încăperi rostul ei inițial, acela de a se depozita acolo darurile din cereale și tămâia. A doua reformă îi viza pe leviți și pe cântăreți, care nu mai primiseră zecimea și darurile care li se cuveneau. Probabil că iudeii s-au descurajat din cauza proastei administrări a templului și, în consecință, nu și-au mai trimis zecimile și darurile. Neemia a restaurat sistemul de zecimi și a numit căpetenii pentru diverse activități de la templu, astfel încât marele-preot corupt să nu mai aibă control asupra acestora. În cele din urmă, Neemia a restaurat păzirea corectă a Sabatului. El a închis porțile cetății în Sabat pentru a pune capăt tranzacțiilor și apoi i-a amenințat pe cei care încă mai cumpărau și vindeau în Sabat în afara zidurilor Ierusalimului. Zelul său pentru păzirea cu credincioșie a Sabatului este un exemplu până în ziua de astăzi.

COMENTARIU

Zecimile

Un lucru foarte important pentru Neemia era și zecimea. El a restaurat practica aceasta în Israel deoarece templul și serviciile de la templu nu puteau funcționa fără acest sistem. De ce a avut Neemia o poziție atât de fermă pentru înapoierea zecimii?

Când sunt menționate zecimile și darurile, adesea ne concentrăm pe răsplata pe care o vom primi, bazându-ne pe făgăduința din Maleahi 3:10. În acest verset, Dumnezeu le spune israeliților să Îl „pună la încercare” în privința zecuielilor, deoarece, dacă ei Îi dau lui Dumnezeu, El îi va binecuvânta. Chiar Dumnezeu spune: „Vă voi deschide zăgăzurile cerurilor și ... voi turna peste voi belșug de binecuvântare” (Maleahi 3:10). Cei care sunt corecți și generoși cu privire la zecimi și daruri pot vedea că Dumnezeu Își împlinește această făgăduință dincolo de așteptările lor.

Totuși aducerea zecimii și a darurilor nu ar trebui să fie motivată de binecuvântările pe care le vom primi. De fapt, când aducem zecimea noi Îi „înapoiem” Domnului a zecea parte din ce ne-a dat El, deoarece tot ce avem este o binecuvântare de la Dumnezeu, pentru că am primit din mâna Lui. Deoarece Dumnezeu este Creatorul nostru și noi recunoaștem acest lucru, trebuie să Îi înapoiem partea cerută de El. Noi aducem darurile în semn de recunoștință pentru ce a făcut: ne-a creat, ne-a menținut viața, ne-a purtat de grijă, a murit pentru noi și continuă să ne transforme.

Putem vedea o atitudine de recunoștință în aducerea zecimii în special la Avraam și la Iacov.

În Geneza 14 citim despre un război din Canaan. Patru împărați din Mesopotamia (împărații Șinearului, Elasarului, Elamului și Goiimului) au luptat împotriva a cinci împărați din Canaan – ai Sodomei, Gomorei, Admei, Ţeboimului și Belei. Împărații din Mesopotamia au câștigat bătălia, au prădat teritoriul și au luat robi. Deoarece locuia în acea regiune, a fost luat rob și Lot. Când a aflat că nepotul lui fusese luat prizonier, Avram a înarmat trei sute optsprezece dintre cei mai viteji (n.r.: în KJV – „instruiți”, „antrenați”) slujitori ai săi și a pornit împotriva armatei invadatoare. Mica lui grupă de luptători a atacat armata mesopotamiană și a învins. Dumnezeu i-a dat lui Avram o biruință uimitoare și el a recuperat tot ce fusese luat, inclusiv pe Lot.

La întoarcere, Avram s-a întâlnit cu împăratul Salemului, care este numit „preot al Dumnezeului celui Preaînalt”. Melhisedec l-a binecuvântat pe Avram și apoi „Avram i-a dat zeciuială din toate” (Geneza 14:20). Evrei 7:2,4 menționează faptul că Avram a dat a zecea parte din toate. Avram l-a restituit lui Dumnezeu a zecea parte, deoarece El îi dăduse o biruință uimitoare. Avram a fost impresionat de Dumnezeul puternic și minunat care îl ajutase și luptase pentru el. Inima lui era plină de recunoștință; el a dat zeciuială din toate.

Iacov a avut o experiență asemănătoare când părinții l-au trimis la unchiul lui, Laban, ca să își ia de soție o fată care să asculte de Dumnezeu, nu

o femeie canaanită, și, în același timp, ca să-l apere de fratele lui, Esau, care își propusese să îlucidă. În fuga lui spre Haran, Iacov a adormit și Dumnezeu i-a dat un vis; el a văzut o scară care urca până la cer și îngeri care coborau și urcau pe acea scară, iar „Domnul stătea deasupra ei” (Geneza 28:13). Dumnezeu i-a vorbit și i-a făgăduit că va fi cu el și îl va binecuvânta. Când s-a trezit din vis, Iacov a exclamat: „Cât de înfricoșat este locul acesta! Aici este casa lui Dumnezeu, aici este poarta cerurilor!” (Geneza 28:17). După aceea, Iacov a făcut un jurământ. Dacă Dumnezeu avea să fie cu el, așa cum spusese în vis, atunci nu doar că Domnul avea să fie Dumnezeul lui, ci a făgăduit să dea a zecea parte din tot ce avea lui Dumnezeu care îi dăduse totul (Geneza 28:20-22). Din nou, vedem o persoană care a rămas uimită înțelegând cine este și ce face Dumnezeu și apoi, în semn de recunoștință, a făgăduit să înapoieze zecimea cu credincioșie.

Recunoștința ar trebui să fie motivul pentru care noi înapoiem zecimea. Nu pentru că vom primi binecuvântări dacă o facem, ci pentru că Dumnezeu este credincios și minunat și ne poartă de grijă în fiecare zi. Prin acțiunile sale, Neemia a demonstrat că zeciuiala este extrem de importantă, nu doar pentru a susține lucrarea lui Dumnezeu, ci pentru a ne ajuta să recunoaștem că totul vine de la Domnul. Noi dăruim pentru că Dumnezeu ne dăruiește nouă. În felul acesta, noi devenim părtași la lucrarea Sa pentru omenire.

Sabatul

Al doilea aspect despre care vorbește Neemia în acest capitol este ziua de închinare, Sabatul. În ziua Sabatului, în loc să se închine Domnului, israeliții făceau tranzacții cu popoarele înconjurătoare (Leviticul 23:3). Neemia s-a opus cu vehemență atitudinii acelor care călcau Sabatul.

Neemia era căpetenia aceluiaștinut și, pentru că era un om puternic și credincios, el a dorit să se asigure că poporul urma îndrumările date de Dumnezeu. Neemia a simțit că trebuia să ia măsuri drastice pentru ca poporul să înțeleagă că Sabatul este o zi sfântă, o zi în care să se odihnească în Domnul, în care poporul lui Dumnezeu să își ia timp pentru familie și prieteni și, cel mai important, să petreacă timp cu Dumnezeu. Prin faptul că făceau tranzacții în Sabat, copiii lui Dumnezeu se lipseau de ocaziile de părtășie cu Dumnezeu și se lipseau pe ei înșiși de ocazia de a arăta iubire și grijă față de ceilalți.

Dumnezeul Creator a considerat că odihna și închinarea sunt foarte importante, de aceea le-a dedicat o zi specială. El a creat ziua a șaptea ca pe o zi care să ne amintească de faptul că El este Creatorul nostru, că noi am fost creați să avem părtășie cu El și depindem de El. În această zi de odihnă, în care lăsăm deoparte orice ocupație obișnuită, noi ne refacem puterea și,

cel mai important, ne dedicăm cu totul relației cu El. Ziua a șaptea nu era ca oricare altă zi, aceasta era o zi sfântă. Sfânt înseamnă „diferit”, făcut pentru un scop special și „pus deoparte” pentru activități înălțătoare. De aceea, lucrurile pe care le facem în Sabat ar trebui să difere de lucrurile pe care le facem în celelalte zile ale săptămânii. Chiar Isus a rămas în mormânt în ziua Sabatului și a înviat duminică, păzind Sabatul chiar și în moartea Sa. De aici putem vedea cât de important este Sabatul pentru Dumnezeu.

În Biblie, Dumnezeu ne arată cât de importantă este ziua Sabatului prin faptul că ne învață să lăsăm afacerile și activitățile obișnuite și să Îl sărbătorim pe Domnul Sabatului. El ne încurajează să recunoaștem Sabatul ca pe o „desfătare”, ca să „sfințești pe Domnul” și să Îl cinstești neurmând căile tale, neîndeletnicindu-te cu treburile tale și nededându-te la flecărie. Din nou, Dumnezeu făgăduiește o binecuvântare (Isaia 58:13,14). La fel cum a promis că ne va binecuvânta când dăm zecimea, a făgăduit că ne va binecuvânta când respectăm Sabatul așa cum dorește El, nu atenți la dorințele noastre, ci dându-I slavă lui Dumnezeu prin tot ce facem. Totuși, la fel ca în privința zecimii, noi nu trebuie să păzim Sabatul sfânt pentru a primi binecuvântări. Ci trebuie să Îl păzim pentru că este o zi sfântă, dată nouă în dar ca să putem să ne concentrăm atenția asupra bunătății lui Dumnezeu.

APLICAȚIA

Zecimea

1. Care este principiul pe care se bazează sistemul de zecimi? De ce ne cere Dumnezeu să Îi înapoiem a zecea parte?
2. Enumeră lecțiile pe care le putem învăța din practica zecimii.

Sabatul

1. De ce crezi că în Biblie nu este menționat clar ce ar trebui să facem și ce nu ar trebui să facem în ziua Sabatului?
2. Analizează următoarele pasaje practice, referitoare la păzirea Sabatului: Exodul 16:22-30; 34:21; 35:3; Isaia 56:2; 58:13 și Ieremia 17:21. Extrage din aceste pasaje principiile care ne arată cum dorește Dumnezeu să trăim în ziua sfântă a Sabatului.
3. Studiază următoarele relatări din Biblie care vorbesc despre păzirea Sabatului: Marcu 2:23-28; 3:1-6; Luca 13:10-17 și Ioan 5:1-12. Meditează la aceste experiențe și răspunde la următoarele întrebări:
  - a. Ce nu au înțeles poporul și conducătorii din ceea ce îi învăța Isus despre Sabat?
  - b. Ce principii ale păzirii Sabatului găsim în aceste relatări?